

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Iran's M.

آئینه ایران

بهرام رحمانی
۳۱ جنوری ۲۰۲۱

چگونه می‌توان از انشعاب در حزب کمونیست ایران و کومله اجتناب کرد؟

رفقای عزیز با درود و سلام‌های گرم!

هدف این نوشته نه تحلیل احزاب و سازمان‌های سیاسی و جنبش‌های اجتماعی و نه مرور تاریخ حزب کمونیست ایران و کومله است بلکه تلاشی است رفیقانه و صمیمانه برای جلوگیری از یک انشعاب جدید و قریب‌الوقوع در حزب کمونیست ایران و کومله است.

من به عنوان کسی که سال‌های طولانی در این حزب و کومله در عرصه‌های مختلف تشکیلاتی، سازمان‌دهی، تبلیغاتی، ترویجی و غیره فعالیت کرده‌ام و سال‌هاست که به دلایلی صفوف این حزب را ترک کرده و سال‌هاست عضو هیچ حزبی نیستم اما وضعیت موجود در درون حزب کمونیست و کومله را نگران‌کننده و دردناک می‌دانم. چرا که بروز انشعاب جدید در آن‌ها را بسیار مضر می‌دانم.

در شرایطی که اوضاع سیاسی خطیر کنونی در ایران بیش از هر زمانی نیاز به همکاری و همگامی جنبش‌های اجتماعی و نیروهای چپ و کمونیست دارد، حاد شدن اختلافات درونی شما در تشکیلات حزب کمونیست ایران و کومله بخش کردستان آن، نگرانی زیادی را در میان هواداران، دوستداران و فعالان چپ و کمونیست به وجود آورده است.

رفقاء اگر چه من عضو حزب شما نیستیم و به همین دلیل این خود شما هستید که تعیین می‌کنید که تشکیلات را به چه سمتی هدایت کنید، اما سرنوشت تشکیلات کومله و حزب کمونیست ایران برای همه نیروهای چپ و کمونیست و همه فعالان سوسیالیستی که در جامعه مبارزه می‌کنند مهم و تأثیر گذار است و از این روی است که نظرم را طی این نامه به اطلاع شما می‌رسانم.

برای من کاملاً قابل درک است که جریان‌ات و احزاب سیاسی از گرایش‌ات سیاسی متفاوت در درون جامعه و جنبش‌های اجتماعی تأثیر می‌گیرند و اختلافات درونی شما نیز بخشی می‌تواند ریشه در این واقعیات داشته باشد که به راهکارهای متفاوت سیاسی بینجامد، اما اگر این امر درست مدیریت شود موجب نگرانی نیست. از نظر من کسانی که قلب‌شان برای منافع جنبش‌های رادیکال و چپ جامعه می‌تپد و منافع این جنبش‌ها برایشان اصل است، باید بتوانند راه‌های حلی پیدا کنند که به جای تفرقه و انشعاب، همکاری و همزیستی را در مقابل خود قرار دهند. از این روی و با توجه به مباحث

علنی شده از طرف گرایش‌های درونی شما، از شما انتظار داریم، برای یک «دوره گذار» مشترکاً حزب و کومه‌له را از این دوره بحرانی مدیریت کنید.

از آن‌جا که الگوی مورد نظر ما برای همه افراد و نیروهای چپ و کمونیست، همکاری روی اشتراکات و مبارزه نظری سالم و رفیقانه روی اختلافات است، برای جلوگیری از انشعابی زودرس توصیه و تقاضای رفیقانه و صمیمانه زیر را به شما رفقای عزیزم در آستانه برگزاری کنگره تان دارم.

به عقیده من در شرایطی که یک حزب سیاسی در حالتی بحرانی به سر می‌برد و شکاف و صف‌بندی‌ها مشخص شده است، هیچ گرایشی نمی‌تواند به صرف آرای بیش‌تر حقوق سیاسی و تشکیلاتی گرایش مقابل را نادیده بگیرد. حزب به اصطلاح «تک‌بنی» با واقعیات گرایش‌های درون جنبش‌های اجتماعی و جامعه هم‌خوانی ندارد، احزاب وقتی درون‌شان اختلافات سیاسی و تشکیلاتی به وجود می‌آید، می‌توانند به شیوه‌ای دموکراتیک نوعی از آرایش را در درون خود برای یک دوره گذار به رسمیت بشناسند به شکلی که همه گرایش‌های متفاوت به شرطی که با اصول پایه‌ای و برنامه‌ای حزب همراهی داشته باشند، در اداره تشکیلات نمایندگی شوند.

از نظر من حزب شما هم تنها با به رسمیت شناختن گرایش‌های درونی‌تان می‌تواند، به جای حرکت به سوی جدا شدن، تلاشی دوباره را برای به هم نزدیک شدن دوباره تجربه کند. این امر نه بدعتی جدید، بلکه تجربه‌ای مثبت در جنبش کمونیستی جهان است و در تقابل کامل با رویکردی ستالینی و حذف‌گرایانه قرار دارد.

برای عملی کردن ادامه هم‌زیستی با هم، با تنظیم آیین‌نامه‌ای ویژه که در آن حقوق همه گرایش‌های درونی، به نسبت وزنی که در تشکیلات دارند می‌شود از این دوره گذر کرد و تنها از این راه است که نه فقط بخشی، بلکه همه اعضای شما، حزب‌شان را متعلق به خود می‌دانند.

اما روشن است در چنین وضعیتی هیچ کارگر و فرد انسان‌دوست و انقلابی و کمونیست نه تنها از چنین انشعابی استقبال نمی‌کند، بلکه تمام توان خود را به کار می‌گیرد تا با اتکاء به روش‌های اصولی و رفیقانه مانع انشعاب شود. یک راه این است که گرایش‌های درونی حزب و کومه‌له اختلافات خود را بپذیرند و به یک طرح و نقشه عمل مشترکی برسند تا با وجود این اختلافات، هم‌زمان به طور مشترک و متحدانه مبارزه کنند. آن‌هم در شرایطی که در دنیای واقعی هم حزب و هم کومه‌له با جریاناتی همکاری دارند که با بسیاری از اهداف و سیاست‌های آن مخالفند. پس چرا درون حزب و کومه‌له اختلافات تاکتیکی را هضم نمی‌کنند؟!

این سیاست هم‌سازی و همراهی با سیاست‌های سوسیالیستی زنده هیچ تعارضی ندارد چرا که می‌گوئیم طبقه کارگر متحدینی دارد مانند جنبش زنان، جنبش دانشجویی، جنبش‌های مردم تحت ستم ایران، کانون‌های معلمان، نویسندگان و هنرمندان، بازنشستگان، فمینیست‌های رادیکال، سندیکالیست‌ها، آنارشیست‌ها و همچنین جنبش زیست محیطی در ایران که امروز به معنای واقعی یک جنبش مطرح و بالنده است و... این جنبش‌ها و کانون‌ها اهداف و برنامه‌های مختلفی را در جامعه دنبال می‌کنند اگر این جهت‌گیری درست است پس چرا درون احزاب چنین گرایشات و وجود نداشته باشد؟ مگر یک دیوار چینی حزبی را از جامعه جدا می‌کند؟

رفقای حزب کمونیست ایران و کومه‌له بخوبی می‌دانند که انشعاب در چنین وضعیتی آن‌ها را بیش از پیش تضعیف خواهد کرد و توانایی‌های فعلی را نیز از دست خواهند داد. بنابراین بحث نه اخلاقی است و نه نصیحت‌گرایانه، بلکه بحث کاملاً سیاسی و درک وضعیت موجود است. در همین هفته‌های اخیر بیش از یک صد فعال سیاسی، مدنی، اجتماعی و فرهنگی را در شهرهای مختلف کردستان دستگیر کرده‌اند که بخش عمده آن‌ها جوانانی هستند که در عرصه‌های اجتماعی و فرهنگی همچون محیط زیست فعالند و در این شرایط می‌بینیم آن مقالات و بحث‌هایی که توسط

رفقای حزب و کومله درونی و بیرونی درباره گرایش‌های درونی‌شان مطرح می‌کنند درباره این دستگیرشدگان مطرح نکرده‌اند. این مسأله طبیعی است و آن‌هم جریانی که خود درگیر مسایل درونی‌شان هستند نمی‌تواند رو به بیرون و در مبارزه با دشمن فعال‌تر ظاهر شود.

اگر انشعاب صورت گیرد نه تنها بخشی از اعضا و هواداران حزب و کومله دلسرد خواهند شد و شاید هم از مبارزه تشکیلاتی دوری جویند، بلکه در میان جوانان چپ و کمونیستی را که قصد دارند از ایران به صفوف حزب و کومله بپیوندند، تضعیف کرده و سرخورده و مأیوس خواهند شد.

ریشه‌های حزب‌گرایی و عدم‌تأثیر نهادمند در ایران تازگی ندارد. شواهد تاریخی و نتایج مطالعات محدود انجام شده در سال‌های اخیر نشان از بی‌اعتمادی قابل توجه درون احزاب و سازمان‌ها و احزاب سیاسی بوده است. سرکوب‌ها و تهدیدهای مداوم حاکمیت و کیش شخصیت، قدرت‌طلبی، نخبه‌گرایی، عدول از وعده‌ها و برنامه‌های اعلامی و مانند آن، احزاب را متزلزل کرده و عمدتاً مشارکت عمومی درون حزبی را دچار وقفه کرده‌اند.

در پایان پیشنهاد مشخص من به رفقای در صفوف حزب کمونیست ایران و کومله این است که با یک اقدام انقلابی و آگاهانه دست به یک سازش درون سازمانی بزنند. به این ترتیب که کنگره را به مدت دو سال عقب بیندازند و به جای آن هر دو گرایش سهم برابری در تشکیلات خارج کشور و تشکیلات کومله در کردستان و همچنین کمیته مرکزی و کمیته مرکزی کومله و همچنین کمیته اجرایی مشترک داشته باشند، ارگان‌های تبلیغی و ترویجی همچون نشریه و رادیو و تلویزیون را مشترکاً اداره کنند. و بر فراز همه این سازمان‌دهی دورنی یک کمیسیون حل اختلاف تعیین کنند تا این کمیسیون ضمن رسیدگی به معضلات و مشکلات و احیاناً شکایت‌های رسیده از این تشکیلات‌ها، پلاتفرم مشترکی را برای فعالیت‌های آن‌ها برای این دو سال مدون کند.

این زمان و آرایش جدید تنفسی در درون حزب و کومله ایجاد می‌کند تا دوباره تضادهای درونی خود را با صبر و حوصله و شکیبایی و در فضایی بدون فشار مورد بحث و بررسی قرار دهند.

رفقاء ضرورت تغییر نوع نگاه گرایش‌های درون حزبی نسبت به یک دیگر؛ از حالت خصمانه به سمت رابطه همکاری جوانه و رفیقانه را در یابید چرا که با نهادینه شدن این نوع نگاه است که می‌توان بستر همکاری‌جویی بین اعضا و گرایش‌ها با یک دیگر و تحقق وحدت در عین کثرت و رقابت را متحقق کرد.

رفقاء این اقدام انقلابی و جسورانه شما عزیزان می‌تواند الگو و مدل جدیدی به جامعه حزبی - سیاسی فلاکت‌زده ما ارائه دهد و واکنشی برای جلوگیری از شیوع بیماری مسری انشعابات آتی باشد!

من امیدوارم پیشنهاد فوق را نه در راستای دخالت در امر تشکیلاتی‌تان، بلکه در راستای اهداف مبارزاتی کل‌قطب چپ جامعه ایران تلقی کنید. برایتان آرزوی موفقیت و تندرستی دارم و قلباً گذر مسوولانه از این دوره بحرانی و سخت و ناگوار را آرزو مند!

شنبه یازدهم بهمن [دلو] ۱۳۹۹ - سی‌ام جنوری ۲۰۲۱